

tilfælde. Højesteret finder, at straffen i den foreliggende sag må fastsættes under hensyn hertil.« Med andre ord fandt Højesteret, at domstolene er bundet af tilkendegivelserne i bemærkningerne til lovforslaget.

Forslagsstillerne er imidlertid af den opfattelse, at selv om det må erkendes, at voldspakken har haft en vis effekt, er der behov for en mere generel opstramning af strafniveaue i relation til forbrydelser, hvori indgår krænkelser eller beskadigelse af det menneskelige legeme. Derfor fremsættes atter forslag om indførelse af minimumsfrihedsstraffe i bl.a. voldssager.

Forslagsstillerne anerkender, at straf primært skal virke præventivt, og at skærpede frihedsstraffe ikke nødvendigvis gør nogen til bedre mennesker. Derfor vil forslagsstillerne også sideløbende arbejde for, at der iværksættes nogle bedre tilbud af resocialiserende art til personer idømt frihedsstraf. Imidlertid er det meget vigtigt, at der i befolkningen er en almen accept af den måde, hvorpå samfundet håndterer de personer, som forbrøder sig mod de gældende regler. Med andre ord vejer hensynet til den almindelige retsfølelse efter forslagsstillerens opfattelse tungt. Forslagsstillerne er ikke overbeviste om, at dette hensyn varetages tilstrækkeligt ved domstolenes nuværende praksis i strafudmålingen i forbindelse med eksempelvis voldsforbrydelser eller i voldtægtssager.

Der skal derfor ikke være tvivl om, at omdrejningspunktet for dette initiativ har været straffelovens bestemmelser i §§ 244-246 om vold og § 216 om voldtægt, hvor forslagsstillerne særligt ser et påtrængende behov for at få fastsat en minimumsfrihedsstraf som udgangspunkt for domstolenes strafudmåling.

Forslagsstillerne anbefaler frihedsstraf i mindst 21 dage, for så vidt angår den simple vold, idet det eksplicit kunne anføres, at straffen under særligt formildende omstændigheder kan være bøde. Med hensyn til § 245 bør frihedsstraffen ikke være mindre end 2 måneder og i relation til straffelovens § 246 fængsel i

ikke mindre end 1 år. Disse anbefalinger er overensstemmende med CD's lovforslag fra 1992. Også i relation til voldtægt i § 216 synes et relevant udgangspunkt at være ikke under 1 års fængsel.

For at imødegå den tidligere omtalte disharmoni i relation til andre bestemmelser i straffeloven foreslås det videre, at regeringen tager samtlige bestemmelser i straffeloven, hvori indgår vold, trussel om vold eller anden tvangsmæssig krænkelser af det menneskelige legeme op til overvejelse med henblik på fastsættelse af nye strafminima.

Det bør af lovforslaget klart fremgå, at der med indførelse af disse strafminima tilsigtes en ændring af gældende retstilstand, hvorfor domstolene som udgangspunkt vil være bundet af idømmelse af en ubetinget frihedsstraf uden hensyntagen til hidtidig praksis. Det er dog ikke hensigten, at domstolene skal være afskåret fra at anvende betinget straf eller kombinationsdomme, ligesom det i sagens natur fortsat skal være muligt for domstolene at fastsætte en straf under det fastsatte minimum, når betingelserne i straffelovens §§ 84 og 85 er opfyldt, eksempelvis når gerningsmanden er under 18 år.

Forslagsstillerne er opmærksomme på, at Folketinget som led i behandlingen af forespørgsmaal nr. F 9 til justitsministeren den 10. december 1998 vedtog at lade Straffelovrådet give en samlet vurdering af strafferammerne og eventuelt på baggrund heraf komme med indstillinger til ændringer i straffeloven (Forslag til vedtagelse nr. V 16). Eftersom CD stemte imod dette forslag til vedtagelse, føler forslagsstillerne sig ikke politisk bundne af vedtagelsen, som efter CD's opfattelse blot forhalede en løsning af et påtrængende problem.

Med dette forslag ønsker forslagsstillerne således at sende et signal om, at krænkelser af det menneskelige legeme i fremtiden skal veje tungere i domstolenes strafudmåling.